

Boek

“Ze willen de boeren hier weg”

Chris De Stoop beschrijft ondergang polderboeren tegen combine van haven en Natuurpunt

Het was hier al polder in de middeleeuwen. Hier wordt geen natuur hersteld, maar vernield”, hekelt Chris De Stoop in zijn gisteren voorgesteld nieuwste boek *Dit is mijn hof*.

CHRIS DE STOOP

Auteur en ‘boer in bijberoep’

“De polders vernietigen, is zoals boeken verbranden.”

FOTO WIM HENDRIX

• Al jarenlang is auteur Chris De Stoop – bekend van onder meer *Ze zijn zo lief, meneer* – ‘boer in bijberoep’. De 57-jarige boerenzoon uit Sint-Gillis-Waas ging de hofstee van zijn ouders terug bewonen en ‘zijn hof’ minimaal onderhouden nadat zijn broer moegeterd en eenzaam zelfmoord had gepleegd en zijn oude moeder opgenomen moest worden.

In een handige combinatie van nostalgisch-poëtische bespiegelingen, gesprekken met polderbewoners en als rode draad de neergang van zijn broer en moeder, schreef De Stoop een striemende aanklacht tegen de ‘hardvochtigheid’ waarmee de Antwerpse ha-

ven in collaboratie met de natuurbeweging de Wase polders en haar bewoners kapot maakt. Vooral de natuurbeweging wordt ongenadig aangeklaagd en als onmenselijk in haar hemd gezet.

Ongelijke strijd

Dit is mijn hof werd een modern *J'accuse*, maar dan erger, omdat niemand om het lot van de polderboeren geeft. De Stoop evoceert magistraal de weemoedige verten van de verdwijnende polders, de pijn van de landbouwers, de ongelijke strijd tegen de haven en de natuurbeweging.

Het is vooral in de kleine details dat De Stoop in zijn melancholi-

Chris De Stoop (links) en David Van Reybroeck bij de voorstelling van *Dit is mijn hof*. FOTO WIM HENDRIX

die er niet waren. En die naderhand geen excuus over de lippen kregen, wel dreigementen.

Zwartste bladzijde

Opmerkelijk genoeg blijft de haven als verre macht achter de schermen zelf vrijwel buiten beeld. Dat deed De Stoop des te meer dinsdag bij de voorstelling in Kallo, samen met auteur David Van Reybroeck en de onteigende boer Guido Van Mieghem. “In onze polder is een van de zwartste bladzijden uit de geschiedenis van de Vlaamse regering geschreven. Op vraag natuurlijk van de haven, die hier soeverein heerst, met haar verborgen agenda, haar sluipende besluitvorming, haar voldongen feitenpolitiek, haar groothedswaanzin.”

De Stoop herhaalde zijn aanklacht: de zogenaamde ‘robuuste’ natuur die de haven laat installeren, is een alibi om boeren zonder maatschappelijk debat te verjagen. Die nieuwe natuur is ‘natuurvervalsing’. “Net zoals een kunstliefhebber die ontdekt dat zijn schilderij een vervalsing is.”

NIEUWE AFLEVERINGEN

ZO MAN ZO VROUW

VANAVOND
20.35
VIJF

sche protestschrift de hardheid van de uitvoerders vastspijkert.

Zoals natuurwachter Björn D. die ‘met het pistool op de heup’ van het sarren van landbouwers zijn levensdoel heeft gemaakt. Of de Antwerpse prof Patrick M., ‘het kwade genius’, de man die van achter zijn bureau bepaalt hoe natuur er écht moet uitzien en welke aantallen en welke soorten vogels er op een plas moeten zitten. Ook als daarvoor vruchtbare grond moet worden weggeschrapt en de zandlaag met plastic moet worden afgedekt.

Of bemiddelaar Jan H., ‘een ronde, zenuwachtige man, de Pontius Pilatus van de polder’ die de boeren glimlachend uit hun erf zet, maar angstig wegkruipt als hij een taartendoos ziet. Of de slopers die zelfs tijdens de begrafenis van de laatste pastoor van Doel ongegeneerd voortraasden. Of de inspecteurs die vol vooroordelen, inclusief een politiehelikopter, een ware Gestapo-razzia hielden op het erf van moeder De Stoop. Op zoek naar hormonen

Totalitair tuinieren

“Even schoon als *siliconentetten*”, vatte David Van Reybroeck – auteur van onder meer *Congo* – nog wat plastischer zijn idee over de ‘robuuste natuur’ samen en schaarde hij zich achter Chris De Stoop. “Er zijn er maar weinig die zo melancholiek en koleriek tegelijkertijd kunnen zijn als Chris, wiens zachte stem ver draagt.”

Zo mogelijk nog krachtiger trok Van Reybroeck van leer in aanwezigheid van zowat tweehonderd genodigden. “Totalitair tuinieren”, noemde hij uitdrukkelijk de aanpak van de natuurbeweging. “Zozeer de natuur dienen, dat ge niet meer ziet wat leed gij elders aanricht.”

“Het huis is leeg, en de stal is leeg en de wei is leeg”, mijmert De Stoop. “Het belangrijkste is dat het geschreven staat.”

PAUL VERBRAEKEN

• Chris De Stoop, *Dit is mijn hof*, Uitgeverij De Bezige Bij, 2015, 20 euro

De ‘nieuwe natuur’ bij de afrit Kallo. “Nepnatuur”, hekelt De Stoop. FOTO WIM HENDRIX